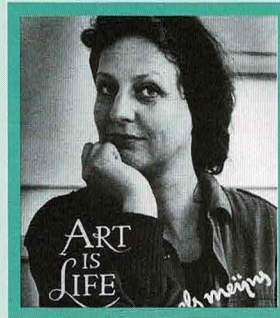

Uitgave van de Westzaanse Gemeenschap

De Wessaner

Deze maand in
De Wessaner

Beeld van Els Meijns, pagina 3.

Molen Het Prinsenhof zet de feestmuts op

In het kader van het 75-jarig bestaan van de vereniging De Zaanse Molen, waarvan alle aangesloten molens hun steentje bijdragen, verzorgt de maalploeg van onze molen aan de Weelsloot op vrijdag 23, zaterdag 24 en zondag 25 juni een feestelijke driedaagse met allerlei attracties. Maar de molenvrienden komen ook al eerder in actie als in de nacht van vrijdag 9 op zaterdag 10 juni het luilakfeest wordt georganiseerd.

Deze viering werd een aantal jaren geleden -wanneer precies weet niemand meer- spontaan ingevoerd toen een deel van de luilakviervers, gekomen met allerlei vaartuigen, het molenerf gebruikte voor diverse festiviteiten. Daarbij werd ook met vuur gespeeld. De molenvrienden zagen deze activiteiten met angstgevoelens

aan, waarop werd besloten een eigen luilakfeest te organiseren. Zo stromen op vrijdagavond de belangstellenden toe die tot zaterdag 6.00 uur komen buurten en genieten van een attractief programma, waar molenvrienden en lekkere hapjes niet ontbreken.

De jubileumdriedaagse

Het laatste volle weekeinde van juni is gevuld met allerlei speciale attracties rond Het Prinsenhof en de waterrijke omgeving. De boerenplaat fungeert daarbij als belangrijk vervoermiddel. Organisator Gerrit Volkers had zijn programma eind april al voor een belangrijk deel ingevuld. Hierbij is ook de molen De Jonge Dirk betrokken. Voorts treedt de boerenkapel van muziekvereniging Crescendo op en gaat een koor het openingsconcert verzorgen.

In ons juninummer volgt het volledige programma.

Johannes uit de vaart, pagina 13.

Afscheid Ger Kortstra (l.) en Mario Kinket, pagina 21.

Het verhaal van een medewerker

Ed Blaauw, bestuurslid van De Wessaner, raakte een half jaar geleden van de ene op de andere dag gehandicapt. Als gevolg van een acute vaatafsluiting is zijn linkervoet voor de helft geamputeerd. Hij lag bijna twee maanden in het ziekenhuis.

Begin december keerde Ed Blaauw, in het dagelijks leven verslaggever economie voor onder meer Haarlems Dagblad terug naar thuis. Op verzoek van deze krant, zette hij zijn ervaringen op papier.

Sinds de ziekenhuisopname in oktober wordt hij, tot en met vandaag elke maandag onder volledige narcose geopereerd. Herstel zal nog maanden vergen. Hij maakt, steunend op krukken, dagelijks zijn wandeling door zijn buurt (Plan Molenaar) en leest boeken die mensen hem aanraden. Zoals bij voorbeeld *Eén been om op te staan* van Oliver Sacks. "Dat is een autobiografie van een neuroloog die tijdens zijn vakantie zeer ernstig beenletsel oploopt. Hij raakt in een diepe depressie. Ik herken veel in zijn verhaal. De specialist die mij behandelt, heeft, ofschoon het einde nog niet in zicht is, vertrouwen in een redelijk goede afloop. Daar klamp ik mij aan vast."

Het verhaal van ziekte en vervolg, zie pag. 11 en 13.

Recht Huys komt in het licht

Jeugd voelt zich het vijfde wiel aan de Zaanse wagen

Museumweekeinde daverend succes

Houtbedrijf W. de Boer verhuist

Jacht geopend voor 1 miljoen

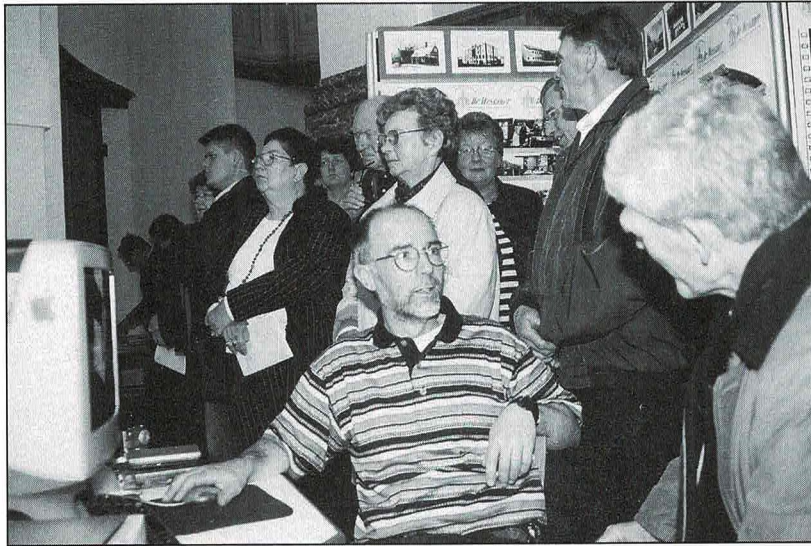

Molen Het Prinsenhof in tooi.

Museumweekeinde trekt ruim duizend bezoekers

Reght Huys in het licht

Opnieuw heeft de Stichting Westzaanse Bodemvondsten Kok-Voogt met eigen en nevententoonstellingen succes geboekt. Er was veel enthousiasme bij de bezoekers. Dat was duidelijk in tegenstelling tot de berichten van het merendeel van de Zaanse pers die het museumweekeind negeerde. Leuke reacties in het receptieboek met o.a. opmerkingen van vertegenwoordigers uit Zaandam-Zuid die De Wessaner een voorbeeld van een echte Zaanse wijkkrant noemden.

Jaap Vloon demonstreert onder veel belangstelling de nieuwe beeldbank.

Vrijdagavond 14 april vond de officiële opening plaats, waarvoor o.a. de vijftig vrijwilligers van onze krant waren uitgenodigd. Fred Eerenberg, voorzitter van de Kok-Voogtstichting huldigde degenen die zich verdienstelijk maakten voor dit evenement: Corrie van Ham, die haar collectie van 500 vingerhoedjes tijdens de expositie met 40 zag groeien, en het trio René Bloemberg, Rob de Jong en Jaap Vloon, die De Wessaner vanaf het prille begin tot de bezorging in beeld brachten en in de Grote Kerk ook de eerste Wessaanse beeldbank introduceerden. Alle vier werden met bloemen en een daverend applaus beloond. Hierna sprak Jan de Vries, journalistenvoorman en oud-Westzanner, de openingsrede.

De beeldbank

Na de rondgang langs de borden met foto's van alle medewerkers en adverteerders vanaf het eerste uur, kon men de demonstratie van de beeldbank, de nieuwste aanwinst van De Wessaner, die mede dankzij de Rabobank Westzaan kon worden gerealiseerd, bekijken. Met Jaap Vloon aan de knoppen en Jan Vlottes als kundig commentator gleden veel beelden van oud-Westzaan over het scherm. Het was opmerkelijk dat een aantal bezoekers even naar huis liep om later met fotoboeken en ander historisch materiaal terug te keren. Fotograaf Rob de Jong nam alles dankbaar in ontvangst. Al tijdens de expositie werd gevraagd om prolongatie, maar dat was in de week voor Pasen niet mogelijk. Wel werd de tentoonstelling voor 29 april en 5 mei weer ingericht.

Jan de Vries in openingsrede:

Westzaan, als dorp in een stad, kent vele facetten op vrijwillige basis

De opening van deze tentoonstelling gebeurt in het kader van de museumweek. Maar ze onderscheidt zich nogal nadrukkelijk van wat men meestal in een museum verwacht te zullen aantreffen. De overgrote meerderheid zoekt in een museum immers vooral sporen van het verleden. En hier is de band met het heden nu juist zo duidelijk.

Ik vond in het laatstverschenen deel van Het Bureau van J.J. Voskuil een fraai citaat van Tucholski, dat ik in dit verband even wil aanhalen: "Ein alter Mann ist stets ein fremder Mann. Er spricht von alten längst vergangene Zeiten, von Toten und verschollenen Begebenheiten. Wir denken: was geht uns das an?"

Deer heb ik je, zeggen we dan in de Zaan. Want het gaat ons, in Westzaan, op allerlei manieren aan. Immers, dit dorp kent een rijk verleden, maar de banden met het heden willen we toch ook zeer nadrukkelijk onderhouden.

Daarom is deze tentoonstelling, waarin verleden, heden en zelfs toekomst tesamen komen een gepaste manier om te laten zien hoeveel werk in welke verscheidenheid door zoveel mensen in Westzaan wordt verricht. En dat allemaal op vrijwillige basis: het dorp staat in hun hart gegrift.

Die verscheidenheid – archeologische vondsten, een collectie van vingerhoedjes, een nieuw opgezet beeldarchief, een overzicht van de totstandkoming van De Wessaner – is er ook een bewijs van, hoeveel facetten het leven van dit dorp in de stad wel kent, en hoeveel rust en evenwichtigheid er van uitgaat; ik zou bijna zeggen: hoeveel verrijking. Voor wie er aan deel wil nemen – en dat moet je uiteraard alleen doen als je er plezier in hebt – is het een ware verademing in vergelijking met de jacht op geld en succes die het huidige dagelijkse leven kenmerkt.

De expositie geeft dus een beeld van delen van het gewone, bijna dagelijkse hobbywerk van gewone

mensen, maar ook van de grote inspanningen die zij willen verrichten om dat wat zij van waarde vinden in stand te houden. Met als toch wel heel bijzonder element het bestaan van De Wessaner, die nu al zestien jaar het wedervaren van die samenleving vastlegt in geschrift en in beeld.

Zo'n krant heeft een geheel eigen rol in dit geheel. Want ook voor een blad als De Wessaner geldt dat het een selectie aanbiedt uit de zee van feiten waartussen wij leven. Zo werkt een krant immers: hij bevat een weergave van de werkelijkheid, gezien door het filter van de waarnemer; de journalist; de medewerker die zijn eigen achtergrond heeft, zijn opvattingen, zijn ervaringen, en die zeker bij het werken voor een zo kleine gemeenschap als De Wessaner dat doet al die persoonlijke details niet kan, maar ook niet wil uitschakelen. Sterker nog: juist die persoonlijke saus over het gerecht is voor een aanzienlijk deel bepalend voor de smaak van het menu dat de lezer elke maand wordt voorgezet.

De vraag moet natuurlijk gesteld, of dat niet de weg opent tot grote bevooroordeeldheid, en als zoiets zou doorschieten zitten daar gevaarlijke kanten aan. Dáár speelt nu juist de eindredactie een rol: want aan een kant mag de persoonlijke inbreng van alle medewerkers in een blad als De Wessaner groot zijn, en voor een aanzienlijk deel bepalend voor de waarde en de waardering. Maar aan de andere kant zorgt de sociale controle in diezelfde kleine gemeenschap er wel voor dat er toch geen bokkesprongen worden gemaakt. In uiterste instantie is er tenslotte een eindredactie die met beide benen in de dorpsgemeenschap staat, die donders goed voelt waar de grenzen liggen. Ik wens u voor vanavond en tot in een verre toekomst veel genoeg aan het beschouwen van de voortbrengselen van wat je zonder overdrijving karakteristiek Westzaanse bezigheden mag noemen.

Beste Westzaners,

Het zal bijna een jaar geleden zijn dat jullie weer eens van mij horen. Hoewel ik al de bananenboot had besproken om weer naar Nederland te varen, bereikte mij ineens het bericht dat het monument voor The National Hero Sam Sharpe die zomer eindelijk uitgevoerd zou worden. Deze opdracht voor mij speelde al over een periode van twee jaar, terwijl de architecten en ik dachten dat het wellicht nooit ècht uitgevoerd zou worden. En daar kwam dan het groene licht, dus moest ik een keuze maken. Maar... het werk gaat voor en gelukkig ging met mijn moeder alles goed. Zij woont nu in De Amandelbloesem in Wormerveer.

Over Sam Sharpe heb ik eerst een gedegen research gedaan. In 1817 was hij slaaf op een suikerrietplantage. Ook was hij Baptistendomeinee en een leergierig mens die veel tijd doorbracht in de bibliotheek. Hij was vredelievend, hoewel de Engelsen daar in die tijd anders over dachten. Hij probeerde vreedzame oplossingen te vinden tussen de geschillen van plantage-eigenaren en slaven. De bazen vonden hem maar een rebel en onruststoker. De slavernij werd pas in 1830 afgeschaft en Sam Sharpe was veel te vroeg met zijn voorstellen. Uiteindelijk werd er besloten om deze 'gevaarlijke' man op te hangen. Sam Sharpe bleef relatief kalm onder deze afschuwelijke vergissing en zei: "Ik sterf liever aan uw galg dan in slavernij te leven". In die dagen waren er nog geen fotocamera's. Dus was het voor mij echt zoeken. Eerst alle tekeningen en beelden bekijken die al gemaakt waren en dan proberen om een

Beeld in brons van Sam Sharpe.

compromis te vinden waarin ik ook mijn eigen indruk van deze figuur kwijt kon. Op 18 oktober, wat hier The National Heroes Day is, werd mijn beeld geplaatst in het National Heroes Park in Kingston. Ik heb nu tien studenten die zich specialiseren in de beeldhouwkunst. Ook dat vraagt de nodige aandacht. Gelukkig werd ik uitgenodigd voor Kerst en Oud en Nieuw om naar Florida te komen voor drie weken. Het was een heel goede tijd en ook goed om alle werk en zorgen even opzij te kunnen zetten. Daarbij werd ik uitgenodigd om nog eens een klein reisje mee te maken van Jamaica naar Costa Rica op mijn óh zo geliefde bananenboot. Trouwens daar schrijf ik nu vandaan. Ik probeer deze zomer weer voor enige tijd in jullie midden te zijn, maar ik hoop jullie nog te berichten vóór die tijd. Mijn foto (voorpagina red.) heeft Will Kastelein laten inschilderen om die te gebruiken als titel voor de video-film die hij over mij en mijn werk aan het maken is. Tot zover en... houdt jullie taaï.

Els Meijns

Dichter bij elkaar

Het was een prachtige avond op 14 april in de Zuidervermaning, onze Muzentempel. Opvallend was de grote belangstelling van onze plaatsgenoten, velen om te luisteren en veertien voorlezende dichters. Speciale gasten: Ben Zwaal, die met verve en veel gevoel zijn gedichten voordroeg, Wouter Stoffers, zichzelf begeleidend op de gitaar, alsmede pianist Erik Abbink. Zij gaven de avond een bijzonder cachet. Verrassend was de inbreng van Emmy de Wit en Stephanie Blaauw. Robert van Renswouw toonde moed en zette zijn beste beentje voor. Boudewijn Besteman van Ribouvin schonk een beste wijn en de Vermaning ons weer haar warmte. De poëzie heeft een vaste plaats in ons dorp verworven. Culturele groep De Weel organiseert in november van dit jaar een speciale avond. U hoort nog!

Heemskerkers tevreden

Fred Eerenberg wijst op de spreuk die op het Recht Huys staat afgebeeld en vertelt de betekenis hiervan.

Maandag 10 april trokken Fred Eerenberg en Jan Piet Groenveld van de Stichting Historisch Bezit Nico Heermans naar buurtcentrum d'Evelaer, waar zij voor de in cultuur en historie geïnteresseerde Heemskerkers een dialezing hielden. Voor een deel waren de dia's geënt op het bezoek van de gasten twee dagen later in Westzaan. Zij bezochten toen molen De Schoolmeester en De Prins en daarna werden het Recht Huys en de bodemvondsten van de Stichting Kok-Voogt in de Grote Kerk bekeken. In navolging van de velen die onze plaatstelijke bezienswaardigheden bezochten en waardeerden waren ook de Heemskerkers zeer enthousiast over hetgeen zij te zien en te horen kregen.

Rozijntje

's Morgens zei Rozijntje, "wat heb jij daar Pief?"
Pief kwam uit de gang met een deftige brief...
"een brief mam", riep Roos, "en je raadt nooit van wie...
hij is van 't Museum van Archeologie!"

"Wat spannend, maak gauw open Roos" zei Katrien,
"oh kijk... 't is een uitnodiging... moet je zien,
ze hebben een heel nieuwe zaal ingericht,
en jullie beeldje staat daar prachtig in 't licht."

Ali mèt zijn ouders, Katrien, Roos en Daan,
zijn 's zondags op weg naar 't museum gegaan.
Mèt Pief aan de riem want, wat was het geval..?
ze vonden hèm daar het belangrijkste van al.

Want Píéf vond het beeldje, dat was zonneklaar,
dus kreeg hij een strik om zijn staartje...zowaar.
Ali en Roos kregen elk een baseballpet,
in 't rood was daar 'ARCHEOLOOG' op gezet.

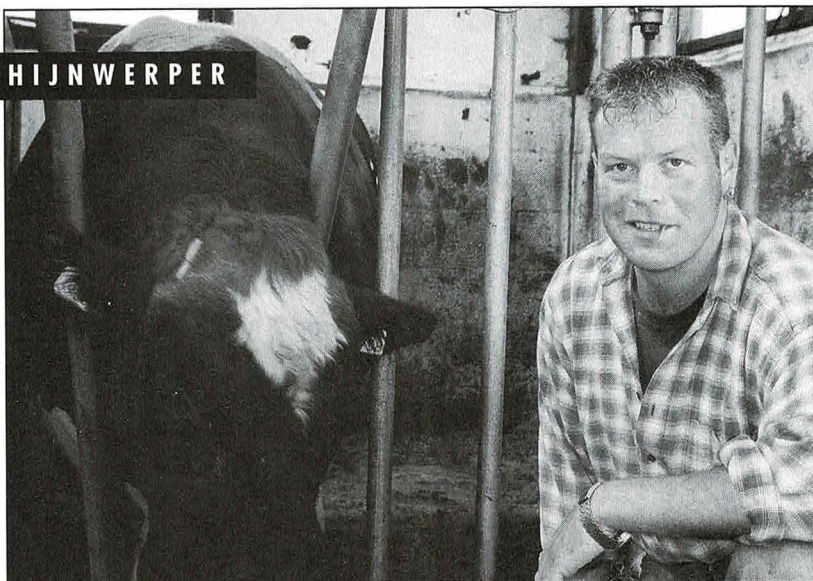
Pief snuffte aan 't beeldje, maar had graag gehad,
dat er nog wat prut, veen of modder aan zat.
Tot slot gingen ze met z'n allen op pad,
naar een leuke snackbar voor een zak patat.

Ton Zwikker: '

De omschakeling was voor ons niet zo'n heel grote stap.'

IN DE SCHIJNWERPER

Op Overtoom 2 woont de familie Zwikker. In het huis net over de brug wonen de ouders Jan en Guda met hun 29-jarige zoon Ton. Even daarachter woont zoon Klaas met diens vrouw Elly en hun kinderen. Op hetzelfde erf hebben zij een grondverzetbedrijf. Sinds vorig jaar heeft Ton het boerenbedrijf van zijn ouders overgenomen.

Ton Zwikker.

Jij bent sinds enkele jaren een ecologische boer?
Ja, mijn vader was wat je noemt nog een gangbare veehouder. We hebben 40 melkkoeien, wat neerkomt op 200.000 liter melk per jaar. Ik melk en mijn vader voert de kalveren. Omdat ik als biologische veehouder wat minder krachtvoer geef, geven de koeien 'maar' 6000 liter melk per koe, wat iets minder is dan een gemiddelde Nederlandse koe. Ook de veeslag is effe anders, d.w.z. dat wij onze melkveeskoeien niet alleen voor de productie van melk, maar ook voor het vlees houden. Wat ook anders is is dat we geen kunstmest en chemische bestrijdingsmiddelen op het land gebruiken. Het dierenwelzijn staat onder controle van de SKAL, dat is een organisatie die de hele keten controleert: van de aanvoer van je voer (van biologische akkerbouwers) tot de boekhouding aan toe. Omdat er veel meer melkveehouders dan akkerbouwers omschakelen is de krachtvoerprijs de laatste jaren onwijs omhoog gegaan.

Hoeveel boeren in Zaanstad zijn er inmiddels al omschakeld naar de biologische veehouderij?
Ik ben de enige. Het was mijn eigen idee. Zoals mijn vader het deed ging het altijd prima, dus voor hem hoefde het niet zo. Toch was de omschakeling voor ons niet zo'n grote stap, omdat onze manier van boeren er eigenlijk al vrij dichtbij kwam. Mijn vader had al een vrij extensieve bedrijfsvoering. Ik mag maar 2 koeien per ha. houden. Relatief heb ik door de hoeveelheid land zelfs een mesttekort.

Hoe is vanuit de overheid de regelgeving voor biologische boeren?

O, nog wel strenger dan bij gangbare boeren. Je hebt veel meer controle. Maar dat moet er ook zijn voor je licentie, vind ik. De consument is ons product de laatste jaren veel meer gaan waarderen, mede door die dioxine-affaire en die varkenspest. Tegenwoordig ligt ons vlees ook gewoon in de supermarkt. Je herkent het aan het SKALkeurmerk. Albert Heijn is voor Nederland toonaangevend. Die wil verzekerd zijn van een vaste aanvoer van vlees- en melkproducten met een redelijke winstmarge. Anders doen ze het echt niet. Van hetgeen Nederland produceert is tweederde voor de export. Dat is met de varkens precies hetzelfde. Terwijl we de biologische melk uit Duitsland moeten importeren. Een hoop land dat wij nu van de gemeente gebruiken wordt in de toekomst van Staatsbosbeheer net als het Guisveld. En wat die ermee willen is afwachten natuurlijk.

Zijn er veel boeren die omschakelen?

Nou, voorheen waren andere boeren erg sceptisch. Die hadden een hoop commentaar op wat ik deed, maar ze begonnen zo langzaam toch vragen te stellen. In ons bedrijf zit nog steeds een stijgende lijn. Wij vangen \pm f 0,75 meer per kilo vlees dan een gangbare boer. Biologische boeren hadden vroeger een geitenwollen sokkenimago. Toen werden onze producten alleen in Bioherba-zaken verkocht, maar die tijd is echt voorbij. Campina

heeft aparte zuivelfabrieken waar onze melk verwerkt wordt. Het vlees gaat naar de Groeneweg slachterij.

Wat is jouw gedachte achter deze manier van bedrijfsvoering?

Economisch is het beter om zo te boeren. Je krachtvoer is wel twee keer zo duur, maar voor de melk vang ik ook weer 13 centen meer dan normaal, dus zeg 73 cent per liter. Al met al vang ik 5 cent per liter meer dan een gangbare boer. Hoe dat over een paar jaar is weet niemand. Maar dat geldt voor elke boer. De gangbare boeren worden vanuit de overheid ook steeds meer gedwongen milieumaatregelen te nemen. Landelijk gezien boert maar 2% van alle boeren biologisch. Jaarlijks stoppen er 1000, gangbare, maar ook biologische. Dat zijn er 3 per dag. Voorheen waren het alleen de kleine bedrijfjes die stopten, maar nu hoor je dat ook van de mooie grote bedrijven waar je eerst tegenop keek. De melk- en vleesprijzen zijn de laatste jaren zo gigantisch naar beneden gekukeld, daar kon je met je ondernemersplan van 10 jaar geleden geen rekening mee houden. Dus extra investeringen kun je bijna niet meer doen. En dan draait de bank gewoon je nek om, zo simpel is het. Toch kan het ook goed gaan. In Broek en Waterland is een biologische boerderij met even meer dan 100 koeien en die melkt met 2 robots. Het melken gaat dag en nacht door, iedere koe drie keer per etmaal. Alle gegevens worden

geregistreerd: de hoeveelheid krachtvoer die ze krijgen, het aantal liters melk die ze geven, etc. Dat zijn investeringen van drie ton per robot.

Hoe zie je de toekomst tegemoet?

Als boer zie ik het somber in. De melkprijzen zullen nog lager worden. En in Westzaan is het land te bewerkelijk. De gebroeders Koomen hadden het mooiste stuk. Zij hebben hun quotum aan de andere omliggende boeren verkocht. Je praat dan over een investering van f 25.000,- per koe. Dat is alleen het quotum; de hoeveelheid melk die je dan per jaar meer mag afzetten. De koe zelf en alle kosten die je daaraan hebt komen daar dan nog eens bij. Dus als je 10 koeien meer wilt gaan melken kun je dat in nog geen 100 jaar meer terugverdienen.

Hoe denk je er zelf over 5 jaar bij te zitten?

Oh, over 5 jaar zal ik nog wel boer zijn. Maar hoe dat over 15 jaar is weet ik niet. Dat zien we dan wel weer. Maar dat geldt voor veel mensen. Ik heb al in de bouw gewerkt en bij Seignette. Verhuurde ik mezelf in de wintermaanden. Ik wilde wel altijd graag boer worden. En ik heb er mijn opleidingen voor gevolgd. Je vader was boer en je opa... Vroeger zaten er 8 boeren hier op de dijk, nu hoeft de melkauto alleen nog maar voor mij te komen. Momenteel zijn er in heel Westzaan nog maar 8 boeren denk ik. En daarvan blijft er in een volgende generatie misschien maar de helft over.

Als je morgen opnieuw begon zou je het dan weer zo doen?

Ja. Mede dankzij mijn broer kunnen we de structuur (de stallen etc.) van het bedrijf ieder jaar weer verbeteren. Door zijn harde werken en technisch inzicht knapt het steeds meer op. In het gehele plaatje zit nog steeds vooruitgang. Daar doe je het ook voor. Maar je moet het ergens ook wel zien als een roeping. Want als je uitrekent wat je hier per uur verdient dan moet je heel snel iets anders gaan doen. Op het geheel is het rendement misschien nog geen 2%. Nou, dat gebeurt in geen een bedrijfstak, hoor. Maar ik vind dit werk, dit leven gewoon leuk.

Marijke van der Pol

Verfijnde nostalgie in vloer en meubel

De combinatie die de echtparen Maarten Mooij/Anita van der Horst en Hans Stor/Carla Adriaanse samenbracht in één firma zou men een zakelijk verstandshuwelijk kunnen noemen. Ruim vijf jaar geleden begonnen ze in een bescheiden interieurtje met een enkel vloertje en een paar kastjes. Een oude arreslee als versiering voor de deur. Het zaakje groeide uit tot een bedrijf van regionale allure met internationale inbreng van meubelen, waardoor Pine Store-Antiek over een unieke collectie beschikt, waarmee een huis van de vloer tot de zolder kan worden ingericht.

Vloeren

Maarten Mooij die het sloopbedrijf van zijn vader voortzette, heeft een goede neus voor oude panden met buitenlandse houtsoorten, die al tientallen jaren geleden zijn aangebracht maar nog steeds klokgaaft zijn en uitermate geschikt voor een tweede leven. Er wordt veel gesloopt in Amsterdam en men heeft daardoor goede contacten met architecten en restaurateurs. De vloeren worden zelf gelegd waarover Hans de supervisie heeft. Als sommige meubelen een bepaalde aanpassing behoeven wordt dat in eigen beheer gedaan terwijl ook nieuw-nostalgische stukken worden gemaakt. Dat zijn ook leuke verkoopartikelen voor Anita en Carla. Beiden regelen op Zuideinde 94 de verkoop van interieurs afkomstig uit 15 verschillende landen. Om bij te blijven bezoeken zij beurzen, want het is een eerste vereiste om de trends die de markt bepalen te volgen. De algemene mening dat alleen mensen van gevorderde leeftijd hun interieur in oude stijl hervormen moeten beiden bestrijden, want veel jongeren behoren tot hun klantenkring. Veel aspirant kopers komen uit andere wijken, vooral omdat Westzaan in een gewilde fietsroute ligt. Anita heeft nu al plezier in de uitbreiding die Westzaan-Zuid ondergaat als het terrein van PontMeyer woonwijk wordt... De nieuwe bewoners kunnen dan om het hoekje van de deur vloeren en alle soorten nostalgische meubelen uitzoeken.

Carla Adriaanse (links) en Anita Mooij in hun nostalgisch interieur.

't Kikkertje exposeert

Monique Woortman exposeert op donderdag 25, vrijdag 26 en zaterdag 27 mei van 11.00 tot 16.00 uur bij 't Kikkertje van Westzaan, Kerkbuurt 43 allerlei materialen onder de naam gemengde technieken. Hierbij wordt aandacht gevraagd voor nieuwe accessoires voor de naderende warme zomer. Eén van de aanbiedingen is een tuinmeubelset, bestaande uit twee stoelen, een bank en tafel (hout of ijzer) in de kleuren crème, groen of blauw. Het glaasje, hapje en de kunst in het buitengebeuren wachten op u.

Geloofwaardig bestuur

Een van de fundamenteelste vragen in de verhouding tussen de burgers en de overheid is die van de geloofwaardigheid van het bestuur. De overheid besluit wel iets te doen, maar dóet ze dat ook werkelijk? Er zijn maar al te veel voorbeelden te geven van tòch niet doen, of onverteerbare traagheid in de uitvoering van besluiten. Voordat ik op een voorbeeld inga eerst nog dit: het is natuurlijk wenselijk dat genomen besluiten ook uitgevoerd worden, maar ook de overheid mag niet te beroerd zijn om op grond van nieuw inzicht iets anders (of zelfs helemaal niet) uit te voeren. Maar dat moet dan wel bliksems goed gemotiveerd worden. Nu dat voorbeeld. Omstreeks zes jaar geleden kwam in Noord-Holland het zogeheten Masterplan

Noordzeekanaalgebied tot stand. Dat behelsde een plan voor de ontwikkeling van het gebied rondom het Noordzeekanaal, waar alle gemeenten in dat gebied bij betrokken waren. Het was toen na een referendum in Amsterdam al duidelijk dat het ROA geen bestuurlijke eenheid zou gaan vormen. Zoveel te meer waardering kun je er voor hebben dat al die gemeenten, de provincie, de Kamers van Koophandel, op grond van veel studies, vergaderen, nader overleg en tenslotte compromissen er in slaagden, een samenhangend ontwikkelingsplan voor het hele gebied met elkaar overeen te komen. Met veel nieuwe impulsen voor economie en werkgelegenheid, met toch ook oog voor het milieu.

Er mankeerde ook iets aan: er kwam geen uitvoerende instantie uit voort. En daarmee kwam het hele plan, dat nadrukkelijk een fasering nodig had voor de looptijd van vijf-

tien jaar die het besloeg, in de lucht te hangen. Want ieder van de betrokkenen kon er eigenlijk mee doen (of liever: van laten) wat hij wilde. Terwijl bij de totstandkoming de meeste compromissen waren gesloten omdat uiteraard iedereen de nadelige aspecten het liefst aan een ander gunde (het befaamde NIMBY-effect: Not In My Back Yard, niet in mijn tuintje), was het resultaat dat iedere gemeente wat te slikken kreeg, maar dat de lasten redelijk verdeeld waren. Maar daar er op de uitvoering geen dwang rustte kon vervolgens ieder die dingen die voor hem minder aantrekkelijke kanten hadden, gewoon niet doen. Zodat nu de Noorder - IJplas er nog net zo ligt als zes jaar geleden, terwijl (minstens gedeeltelijke) demping nodig is om Zaanstad de kans te geven het industrieterrein Achtersluispolder grondig te renoveren. Wat hoog nodig is. En nu heeft als klap op de vuurpijl

Zaanstad zich teruggetrokken uit de afspraken over de ontwikkeling van een insteekhaven op de noordoever van het kanaal bij Beverwijk. Tja, zo gaat langzamerhand alles wat toen met zoveel moeite is uitonderhandeld verloren. Honderden, nee duizenden vergaderuren van duurbetaalde deskundigen. Niet te schatten kosten. En alle kansen die het plan liet zien gaan stuk voor stuk verloren. En er kraait geen haan naar. Of toch: de Kamer van Koophandel. Die heeft een brief geschreven aan de gemeente Zaanstad. De Kamer is het er niet mee eens. Nu kan Zaanstad natuurlijk op grond van nieuwe inzichten nieuwe conclusies trekken. Maar wie heeft er ooit van die nieuwe inzichten ook maar iets gehoord. Het zal de waan van de dag zijn.

J. de Vries

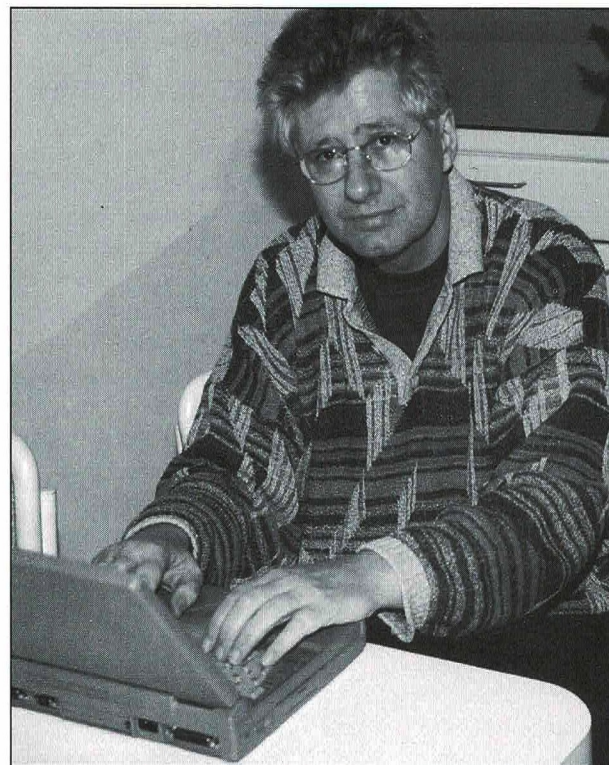
Het verhaal van ziekte en vervolg

Voetje voor voetje schuifel ik door de straat. De handpalmen, die doorlopend op de handvatten van mijn krukken steunen, kleuren rood. Mijn schouders beginnen pijn te doen. Een vage bekende klampt me aan. "Wat heb jij nou?", vraagt zij, wijzend op mijn gipsen been en de voor de helft geamputeerde linkervoet.

"Acute vaatafsluiting", zeg ik. Ze kijkt geschrokken. Ik leg uit dat mijn vatenstelsel eerder bij een zeventigjarige hoort dan bij een vent van midden veertig zoals ik. Het functioneert niet zo goed meer, zeg ik. Ik vertel dat ik geopereerd ben aan aneurysma's in mijn linker onderbeen. Ik heb ze ook in mijn buikholte en in mijn rechter onderbeen, dus daar moet de komende maanden wat aan gebeuren, zeg ik haar.

Aneurysma's, zegt zij op vragende toon. Ik leg haar uit dat deze verwijdingen in een ader zorgen voor zwakke plekken waar zich bij voorbeeld trombose kan ontwikkelen. Ook kan er een scheur (ruptuur) in de ader optreden, met alle gevolgen van dien. Zij knikt begrijpend.

Ed Blaauw

Ik mag, hebben doktoren mij verzekerd, nog van geluk spreken dat het, tot nu toe, slechts bij de voorvoetamputatie is gebleven. Want de kwaal die ik heb, leidt in vijftig procent van de gevallen tot volledige beenamputatie. "Heb jij nooit wat gemerkt?" vraagt ze ongelovig. "Nooit", antwoord ik naar eer en geweten. Wat de oorzaak is? Ik zeg dat erfelijkheid een belangrijke rol heeft gespeeld. En ik rookte veel, dat is ook van invloed geweest.

"Rook je nog?" vraagt ze. "Ik dacht het niet", zeg ik. En zo heeft, om met Johan Cruyff te spreken, elk nadeel dus ook een voordeel. Ze glimlacht en wenst me beterschap. Ik vervolg mijn dagelijkse wandelingetje. Mijn wereld heeft de afmeting gekregen van het buurtje waarin ik woon. Drie straten schuifelen en dat is het. Maar dat is nog altijd beter dan twee maanden doorbrengen in een ziekenhuiskamer van tien vierkante meter.

Na de amputatie lag ik in het ziekenhuis vaak te piekeren en soms hulpeloos te huilen. Af en toe, als ik onder de dekens naar mijn voor de helft geamputeerde voet keek, werd ik overvallen door een vreemd gevoel van paniek. Wat is er gebeurd? Hoe ben ik in deze waanzinnige situatie terecht gekomen? De laatste weken heb ik die verminkte voet redelijk geaccepteerd, maar emotioneel blijft het moeilijk. Zomaar, van de ene op de andere dag kan je leven er volstrekt anders uitzien. Ik heb het aan den lijve ondervonden. Vrijdag 15 oktober 1999, twee dagen voor de ziekenhuisopname voel ik me uitstekend. *Winnepan* mijn zaalvoetbalclub verslaat in Heemskerk de koploper en ik scoor ons

vijfde doelpunt met mijn... linkervoet.

Na afloop is het, zoals altijd, weer reuze gezellig. Ik eet van de schaal met gefrituurde hapjes, ik drink een biertje. Samen met een teamgenoot uit Westzaan gaan we na het middernachtelijk uur weer eens op huis aan, niet wetende welk onheil me boven het hoofd hangt.

De volgende dag, zaterdag 16 oktober, doet mijn linkerbeen zeer. Ik denk aan een verrekt spiertje in mijn kuit. Aan het einde van die middag kan ik nauwelijks vijftig meter lopen. En 's avonds verhevigt de pijn. We gaan met de familie uit eten. Vrouw en dochter worden afgezet bij het restaurant en ik parkeer mijn auto vierhonderd meter verderop. Ik doe er ruim een half uur over om de eetgelegenheden te bereiken. "Waar blijf je nou?" zegt mijn vrouw.

"Dat been begint steeds eerder te doen bij het lopen", antwoord ik. Als ik rustig op een stoel zit, lijkt de pijn minder te worden. "Zou het geen zweepslag kunnen zijn?", oppert mijn zwager. Aan het einde van de avond moet ik mijn auto noodgedwongen, vanwege de drukte in mijn woonbuurt, een straat verder parkeren. Ik zie mijn buurman, die voor het slapen gaan een ommeetje maakt. En hij ziet mij een paar stappen lopen en weer stilstaan. Mijn buurman, arts, wil mij zekerheidshalve onderzoeken. Ik zie zijn gezicht. Er kan geen lachje af. Zo ernstig kijkt hij nooit. "Ik weet niet precies wat het is, maar het is niet goed."

De volgende morgen, zondag 17 oktober, kijk ik naar het strakke gezicht van mijn huisarts. Die schrijft, nadat hij mij heeft onderzocht, een brief die ik bij de Eerste Hulp van het ziekenhuis kan

afgeven. Hij heeft vermoedens, maar spreekt die niet uit.

Bij de Eerste Hulp mag ik doorlopen. Ze weten blijkbaar van mijn komst. Ik klim op verzoek van een verpleegkundige in een bed en kijk onwetend om me heen. Na een kwartiertje meldt de chirurg zich. Hij onderzoekt me een paar minuten en zegt dan zeer beslist: "Ik hou u hier." Ik kijk verschrikt op. Blijven? Waarom? De specialist legt me kort en bondig uit wat er aan de hand is. Het dringt volstrekt niet tot me door.

Aan het einde van die zondagmiddag word ik grondig onderzocht door de radioloog. En 's avonds lig ik al op de intensive care. Omdat ze me scherp in de gaten willen houden. Mijn vrouw zit naast me. Ik voel me alsmat beroerd worden en de pijn in dat linkerbeen zwelt aan. De tenen van mijn linkervoet worden zwart. Met een verstikte stem vraag ik mijn vrouw wat er nou eigenlijk aan de hand is? "Probeer maar wat te slapen", zegt zij en legt een nat washandje op mijn voorhoofd. Een dag later word ik geopereerd en krijg een bypass in de knieholte. Enige tijd later, als ik weer enigszins opgeknapt ben en de ernst van de situatie begrijp, besluiten we in overleg met de vaatchirurg te proberen zoveel mogelijk van het linkerbeen te behouden. Maar het zal een tijdrovend en inspannend proces zijn, zegt hij. En hij waarschuwt dat de kans op amputatie – van het onderbeen – blijft bestaan.

Ik lig alweer vier weken op kamer 333. De helft van mijn linkervoet is inmiddels geamputeerd. Het bezoek is naar huis. Ik leg alle tijdschriften opzij en maak van de gekregen boeken een

stapel. Mijn vrouw belt. Ik kijk onder tussen naar mijn gipsen been en zie een plas bloed. "Ik bel je zo terug schat, ik ben aan het bloeden." De zuster legt een strak drukverband aan. "Dat moet helpen."

Het helpt niets. Binnen de kortste keren sijpelt er weer bloed uit het gips. Opnieuw krijg ik een drukverband, maar ik blijf bloeden. Ik begrijp aan de reacties om me heen dat het ernstig is. Ze leggen me aan het infuus. Een verpleegkundige neemt doorlopend mijn bloeddruk op en die zakt gestaag. Ik voel me beroerd. Die knelende pijn van die drukverbanden. Half zeven de volgende ochtend. Een arts vertrouwt het niet langer. "Knip dat gips open." Dan blijkt dat de eerder aangebrachte bypass in mijn linkerknij is losgeraakt en dat ik een slagaderlijke bloeding heb. De bloeddruk is inmiddels gezakt naar 60-40...

Ik ben bijna buiten bewustzijn. Vanuit de verte hoor ik mensen zeggen dat ik zo snel mogelijk naar de operatiekamer moet. Er daalt opeens een serene rust over me heen. Ik voel me kalm en ontspannen. Ik heb er vrede mee dat ik dood ga, hoewel ik liever keurig afscheid had genomen van al die mensen die me zo dierbaar zijn. Ze zullen het wel begrijpen, schat ik in. Ik word wakker op de intensive care. "Ik ben er nog, ik heb het blijkbaar gehaald", denk ik tevreden. Overal uit mijn lichaam komen slangetjes. Mijn vrouw zit naast het bed. Ze kijkt zo ernstig naar me, alsof er iets grondig mis is met me.

(vervolg: zie bladzijde 13.)

Westzaan vanuit de lucht

De ijsbaan en omgeving.

Verzoek Sjoerd Schilstra

Westzaan, 25-04-00

Geachte Burgemeester Vreeman.

Ik ben Sjoerd Schilstra uit Westzaan en ik had een vraagje.
Ik wil graag een halfpipe (skateboardbaan) in Westzaan.
Mijn vrienden zouden dat ook graag willen, en eigenlijk alle kinderen die ik ken.
Dan hoeft ik niet helemaal naar Assendelft, koog a/d Zaan of Zaandam.
Eigenlijk mogen veel kinderen daar niet heen van hun ouders en ik al helemaal niet.
Ik ben namelijk nog maar 10 jaar oud.
Ik hoop dat hij er komt.

Bij voorbaat dank.

Van Sjoerd Schilstra
Teunis Slagter straat 2.
1551 CE Westzaan
Tel: 075-6286064.

Hieronder staan de namen van een aantal kinderen die ook die baan willen:

Noah Vincent Wesley Tim Jeroen
Sjoerd marwin
Jacqueline Leon Stefan
Rosanne
Chamber Zolt VINCENT
Sandra ROLF Falko
Cees
Peter TRIESTAN
SSE Cees Pieter Paul marwin
meinda Dale

Vervolg van pagina 11:

Verhaal van ziekte en vervolg

Ik steek mijn duim omhoog ten teken dat ik me goed voel. Ik wijs veelbetekenend naar de tekst op het T-shirt dat ik draag. *Alles onder controle*, staat er.

Twee dagen later mag ik terug naar mijn eenpersoonskamer, die vol hangt met beterschapskaarten. Het zijn er zeker een paar honderd. Al die hartverwarmende kaarten, brieven, telefoontjes en bezoeken van familie, vrienden, collega's en bekenden. Ik fleur er van op, het doet me zo goed. Op een tafeltje staat een enorme fruitmand van de bemanning van pont Buitenhuizen, de pont over het Noordzeekanaal die ik elke dag neem op weg naar mijn werk. Ik kijk naar het kaartje en schiet in tranen. Dat zoveel mensen aan mij denken.

Eigenlijk is het wel uit te houden in dat ziekenhuis. Krantje, televisie, telefoon. Op tijd eten. Alleen die priksoldaatjes, dat is lastig. Elke ochtend maken deze dames van het laboratorium me voor dag en dauw wakker. Voor een buisje bloed dat uitsluitel geeft over mijn gezondheidstoestand. Geeuwend en geroutineerd steek ik beide armen naar voren. Want ik laat ze altijd kiezen. Ze binden een arm af, schuiven de injectienaald in een ader en vangen het bloed in een buisje op. Waarna ze als een dief in de nacht verdwijnen.

Ik voel me na vijf weken lek geprikt, maar nog meer erger ik me aan het ultra vroege tijdstip waarop de priksoldaatjes zich aan mijn ziekenhuisbed melden. De verpleegsters vinden ook dat het zo niet langer kan. En daarom hangt er vanaf de 35ste dag dat ik in ziekenhuis lig des morgens een keurig bordje aan de deur van kamer 333 waarop staat: "Heer Blaauw slaapt uit". In het vervolg melden de prikdames zich rond half negen. Kijk, dat is een tijd waarmee ik kan leven.

De fysiotherapeut staat aan mijn bed. Een pezige man. Hij duldt geen tegenspraak. Na weken op bed moet ik gaan staan. Twee stapjes en ik ben uitgeput. Hij komt elke dag even langs. Het gaat steeds een stukje beter. Ik leer trappen lopen met krukken en... ik krijg begin december te horen dat ik naar huis mag. Ik moet me wel elke maandag melden voor de operatie. Dan halen ze dood weefsel uit mijn voet, maken wonden schoon en vervangen het gips. Maakt niet uit, ik ga naar huis, werken aan mijn herstel. Een revalidatiearts heeft me gezegd dat, als alles volgens plan verloopt, ik uiteindelijk op negentig procent kom. Voetballen wordt niets meer, maar misschien, heel misschien kan ik straks weer schaatsen. Daarvoor hoeft je de voet niet af te wikkelen. Een week voor mijn ongeluk heb ik klapschaatsen gekocht, maar ik heb er slechts een enkele keer op gereden. En dat is eigenlijk doodzonde.

Met dank aan Haarlems Dagblad en Leidsch Dagblad

Johannes uit de vaart

Siem Visser, eigenaar en kapitein van de stoomsleepboot Johannes, ziet geen kans meer zijn bedrijf voort te zetten. De boot ligt nu in de haven en is te koop, nadat eerdere pogingen van een aantal supporters om de boot in een aparte stichting onder te brengen, mislukten. Een teleurstelling, ook voor de commissie Volksfeesten, daar de Johannes een belangrijke rol speelde bij de aankomst van Sinterklaas.

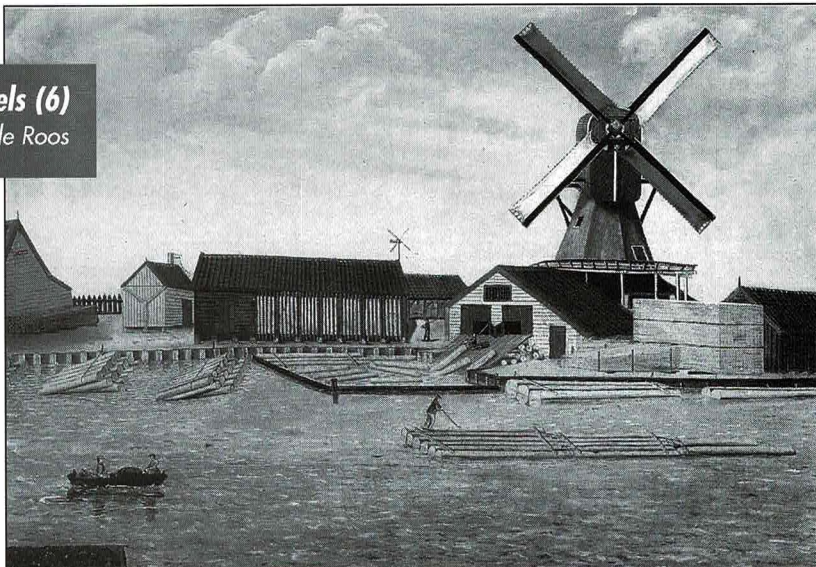
Vergane molenglorie

Archiefsprokkels (6)

Jan de Roos

Vereniging De Zaanse Molen bestaat 75 jaar. Dat leverde een fraai jubileumboek op, waarin ook het nodige te vinden is over de twee grote molens die Westzaan nog telt:

De Schoolmeester en Het Prinsenhof. In deze archiefsprokkels iets meer over de talrijke andere molens die er ooit in ons dorp hebben gestaan.

Houtzaagmolen De Olifant is een van de oudste molens van Westzaan. Hij stond al vóór 1683 aan het Watermolenpad. In 1872 werd hij gesloopt.

Sans Pareil! Oftewel in gewoon Nederlands: Weergaloos! Zo oordeelde de Franse keizer Napoleon toen hij begin 19de eeuw vanaf de sluis in Zaandam de talrijke molens zag draaien. Het moet inderdaad een indrukwekkend gezicht zijn geweest. Helaas is er van die oude molenglorie niet veel bewaard gebleven. Van de ongeveer duizend molens die de Zaanstreek ooit telde, resteren er nog maar achttien. In ons dorp zijn nog twee prachtexemplaren: papiermolen De Schoolmeester (1692) en pelmolen Het Prinsenhof (1722). En verder hebben we natuurlijk nog speelmolen De Jonge Dirk en wat veldmolentjes. Het jubileumboek van De Zaanse Molen bevat prachtige kleuren- en zwartwit foto's van De Schoolmeester en Het Prinsenhof en een korte historische schets van beide molens. Ook zijn er interviewtjes met de huidige molenaars, Arie Butterman en Piet Klees. In het boek treffen we verder plaatjes aan van de gebroeders Cornelis ('Kreel') en Gerrit de Vries, die een halve eeuw lang op Het Prinsenhof de scepter zwaaiden. Aan de talrijke verdwenen molens wordt in het boek nauwelijks aandacht besteed, en daar wil het hier nu juist over hebben.

Pieter Boorsma

Toen molenkenner Pieter Boorsma een halve eeuw geleden zijn bekende standaardwerk Duizend Zaanse molens publiceerde, kwam hij tot de slotsom dat er in Westzaan in totaal 125 molens hebben gestaan. Dat was heel wat minder dan de 355 molens waarvan de in 1750 verschenen Beschrijving der

Vereenigde Nederlanden en wel in het bijzonder van Holland (uitgegeven door de Amsterdamse boekhandelaar Isaak Tirion) rept. Maar dat getal van 355 sloeg in feite op de gehele banne Westzaan, waartoe ook Koog, West-Zaandam, West-Knollendam, Wormerveer en Zaandijk behoorden. Toch moeten we ook bij de gegevens van Boorsma wat kanttekeningen maken. Ten eerste heeft hij een aantal molens dubbel geteld. Zo stond bijvoorbeeld De Cacaoboom aan het Guispad eerst als snuifmolen in Oostzaandam, vervolgens in Koog en daarna als doppenmolen in Westzaan, tot hij in 1900 in vlammen opging. Ten tweede zijn er, hoe kan het ook anders bij zo'n omvangrijke moleninventarisatie, wat foutjes in het werk van Boorsma geslopen. Dit is vooral veroorzaakt doordat molens soms verschillende namen hebben gehad. Zo zijn de Gekroonde Handschaaf, de Jonge Dolfijn en de Koperen Berg één en dezelfde molen. Hetzelfde geldt voor de door Boorsma vermelde hoozager de Grauwe Haas, gelegen aan de Kleine Braak (in het Zuideinde, aan de Dijksloot). Dit is niet een andere maar dezelfde molen als de Groene Haas. En papiermolen De Reus moet De Ruijter zijn. Ik ontleen deze wijsheden aan Nico Heermans, die op een zomerse zondagmiddag in 1997 bij een temperatuur van 27 graden Celsius in de tuin een soort van commentaar op de lijst van Boorsma opstelde. Hij kwam tot 106 Westzaanse molens. "Boorsma zit er 15%, dus behoorlijk naast", noteerde hij na veel gepuzzel. Nico,

zoals bekend een verwoed cijferaar, was met zijn gereken eigenlijk al begonnen in 1963. In dat jaar legde hij een schriftje aan waarin hij nauwkeurig gegevens over alle Westzaanse molens optekende. Hij hield precies bij wanneer de molens waren opgericht, waar ze stonden, wat ze produceerden en wanneer en waardoor ze waren verdwenen.

Spectaculair

De tien oudste molens in Westzaan dateren al van vóór 1650. Tussen 1650 en 1750 groeide het molenbestand spectaculair met maar liefst 76 stuks. Daarna kwamen er niet veel meer bij. Ongeveer de helft van alle molens bevond zich in het Zuid-einde (tot aan de Kikkertse Klufft), een dertigtal molens heeft gestaan aan wat nu de J.J. Allanstraat en de Kerkbuurt is, een tiental molens bevond zich op de Middel. En dan waren er nog molens langs de Nauernasche Vaart en het Watermolenpad plus nog enkele op verspreide plekken. De meeste molens werden in de loop der tijd gesloopt. Ongeveer een vijfde van het molenbestand ging door brand verloren. Sommige molens zijn elders aan een tweede leven begonnen, zoals de al genoemde Jonge Dolfijn. Deze was in 1692 als papiermolen gebouwd. Rond 1781 werd het een pelmolen. In 1900 werd hij afgebroken en naar Joure verplaatst, waar hij als Penninga's molen bekend zou worden.

Naamgeving

Heel interessant is de naamgeving van de molens. Aanvankelijk hadden

veel molens helemaal geen naam. Dat was ook niet nodig omdat er nog niet bijster veel waren. Toen dat veranderde, kwam de overheid in actie. In 1663 werd verordonneerd dat molens een naam moesten hebben. Zij moesten (met uitzondering van de paltrikken) ook worden voorzien van een passend naambord. Wie het Zaanse molenbestand overziet, komt prachtige namen tegen. Ook in Westzaan zijn er heel wat fraaie namen, bij- en scheldnamen te noteren. Bekend is het alias van De Schoolmeester: de Gauwdief, ingegeven door het feit dat de wieken van deze molen al bij weinig wind bijzonder snel rond gingen. Aardig is ook De Blauwe Hengst, het paradepaardje van de firma Avis. Deze blauwselmolen was oorspronkelijk een rosmolen, dat wil zeggen door een paard aangedreven. Dat paard zat natuurlijk onder het blauw dat er door Avis werd bereid, vandaar de naam. Er zijn in de loop der tijd overigens twee Blauwe Hengsten geweest. De eerste bestond al in de eerste helft van de 18de eeuw. In 1848 werd hij gesloopt en vervangen door een uit Assendelft afkomstige papiermolen. Deze Blauwe Hengst II werd in 1907 verplaatst naar Ouderkerk aan de Amstel, waar hij dienst ging doen als korenmolen. Een fraaie benaming is ook Kind van Weelde, alias De Bok, een houtzager die tot 1885 ten oosten van de Overtoom heeft gestaan. Besjes Tas was een snuiftabakmolen aan de Korte Reef. De naam sloeg naar alle waarschijnlijkheid op het feit dat besje (grootmoeder) Aaf Jans in een beugeltas het geld bewaarde waarmee ze in 1696 deze molen liet bouwen. Later kwam de molen als balkenzager Het Klaverblad terecht aan het Zuideinde, in 1942 werd hij tot stellinghoogte afgebroken. Tot slot nog een greep uit de talrijke andere fraaie (bij)namen van Westzaanse molens: Het Varken (papiermolen Het Huis Assumburg, in de Krabbelbuurt), houtzaagmolen Het Vliegent (oorspronkelijk: Het Roode) Hert, in het Zuideinde aan de Dijksloot, de Quikstaart alias Discipel (snuifmolen bij de Mallegatsloot), De Platvoet (oliemolen Sint Pieter, in de Krabbelbuurt) en de IJsvogel (een zaagmolen, eveneens in de Krabbelbuurt). Helaas, het is allemaal reeds lang vergane glorie!

Rabobank Westzaan reikt diploma's uit aan 'senioren'

Nieuws van Dorpscontact

Alle deelnemers kregen het certificaat uitgereikt.

Tijdens een drukbezochte bijeenkomst in restaurant De Prins mocht directeur Theo Hoeks vrijdag 14 april aan 72 deelnemers aan de computer cursus Senioren Web deelname-certificaten uitreiken. Sinds vorig jaar heeft onze plaatselijke Rabobank twee computer cursussen voor beginners georganiseerd die speciaal gericht waren op de 50-plussers uit de Westzaanse gemeenschap. In samenwerking met docenten van het Senioren Web werd aan de deelnemers een cursusprogramma, dat in totaal zes weken in beslag nam, aangeboden. Elke week werd een onderdeel van het werken met de computer uitgelegd. In totaal hebben bijna 130 senioren aan deze door de Rabobank gesponsorde opleiding deelgenomen. Tijdens de bijeenkomst werd door de heer Oudeboon namens de docenten van het Senioren Web teruggeblikt op de afgelopen zes weken. Enthousiaste cursisten, leergierige studenten, plezierig verloop waren de kernwoorden uit zijn betoog. Theo Hoeks bedankte niet alleen de docenten, maar ook de deelnemers voor de plezierige wijze waarop de cursus was verlopen. Hij is van mening dat de Rabobank met het organiseren van deze cursus haar positie midden in

de Westzaanse gemeenschap weer eens heeft bevestigd. "Voor en door de gemeenschap", hield hij de aanwezigen voor. Als blijk van waardering overhandigde hij de docenten een flesje Reghthuysbitter. Ook Onno Hos werd in het dankwoord van de directeur van de bank betrokken. Onno is nog maar kort in dienst van de bank, maar heeft als automatiseringsmedewerker op voorbeeldige wijze de organisatie van deze cursus mogelijk gemaakt. Tenslotte kregen alle deelnemers een op naam gesteld deelname-certificaat uitgereikt. Na afloop was er onder het genot van een hapje en een drankje nog volop gelegenheid om na te praten.

Petje af voor Rabobank Westzaan

Als Westzaanse 50+ was ik in de gelegenheid de computer cursus van de Rabobank te volgen. Het is toch een geweldig initiatief dat er zoveel Westzaners in de gelegenheid worden gesteld om gratis te leren omgaan met de computer. Geduldige leraren die je leren wat een taakbalk is en dat je kan knippen en plakken en fraaie brieven kunt maken op de computer. In de pauze was er heerlijke koffie in hotel De Prins. Vrijdagmiddag 14 april zat De Prins vol met cursisten die van de heer Hoeks een certificaat ontvingen. Verder was er nog een gezellig samenzijn met hapjes en drankjes. Kortom: petje af voor Rabobank Westzaan.

Een cursist

Nieuws voor ouderen

Nu het wijksteunpunt is geopend en beschikbaar is voor alle ouderen uit Westzaan die dat wensen, worden ook in het complex plannen ontworpen voor een goede tijdpassering. Zo kwamen de biljarters weer terug en oefenen op maandag- en woensdagmiddag vanaf 14.00 uur. Er is een activiteitencommissie gevormd die plannen bedenkt met veel variatie. Zo wordt er op 28 juni in het Reefgebied gevaren met de boerenplaat van Arnold Grootes. De tocht duurt ruim anderhalf uur en na afloop wordt koffie gedronken in het wijksteunpunt, waar ook de tocht begint. Op 31 augustus is er een bingomiddag. De prijs van beide evenementen bedraagt f 5,- per persoon. Opgeven bij de balie van de Ma-di in het steunpunt. De balie is van van 9.00 tot 11.00 open. Het loket kan wel een beetje aandacht gebruiken, want tot nu toe loopt het niet storm. In overleg met dorpsshuis De Kwaker en plaatselijke bejaardenafdelingen is afgesproken dat de dinsdagmiddag in het wijksteunpunt de speciale activiteitenmiddag wordt.

W. de Boer BV verhuist

Houthandel en palletfabriek W. de Boer, ook leverancier van allerlei soorten exportkisten, verhuist in de loop van de volgende maand naar een nieuw pand aan de Penningweg in Zaandam. Dat pand is driemaal groter dan de huidige vestiging. Het pand aan het Zuideinde 196 komt in de verhuur, wat reeds het geval is met een deel ervan, de voormalige zonnestudio, waarin luxe appartementen zijn gebouwd. Het bedrijf dat zes werknemers telt heeft een goed gevulde orderportefeuille.

In april heeft Dorpscontact een besloten vergadering gehouden, zoals al werd aangekondigd. Toch zijn er wel een aantal dingen door te geven want: eind maart was een snoeiploeg voor de gemeente Zaanstad aan het werk in Westzaan. Daarbij werden ook diverse bomen extra nagekeken en zoals iedereen zal zijn opgevallen was het noodzakelijk om een van de beeldbepalende kastanjes bij Kerkbuurt 26 direct weg te halen. Hierover is wel eerst overleg geweest, waarbij ons duidelijk werd dat langer handhaven van de boom tot gevaarlijke situaties zou kunnen leiden. Ook de kastanje bij nummer 22 ziet er niet zo best uit. Deze zal men goed in de gaten houden, maar hij zal toch wel binnen enkele jaren gekapt moeten worden. Wat er voor deze bomen in de plaats gaat komen zal nog nader beslist worden. Ze staan immers wel in het deel dat, naar wij verwachten, binnenkort de status Beschermd Dorpsgezicht zal krijgen.

Vertraging

Hoewel ons was toegezegd dat de speelplaats aan de Parkstraat in maart opgeknapt zou worden, is dit enige weken vertraagd. Wij hopen nu dat er voor de Pinksteren met het werk begonnen wordt, zodat de speelplaats voor de zomervakantie klaar is. Ook wat betreft de JOP voor de jongeren moeten wij en de jongeren nog even geduld hebben. Omdat telkens enige ambtenaren op cursus zijn blijkt er dan een ander te zijn die de zaken moet behartigen. Daardoor worden deze dikwijls op de lange baan geschoven.

Wijziging telefoonnummer

Tenslotte nog een mededeling. Het telefoonnummer van T. Roos-Venema, secretaris van Dorpscontact is nu: 657 08 38. Wanneer u het oude nummer belt kunt u wel doorverbonden worden, maar het zou prettig zijn wanneer u het nieuwe gebruikt. En: de openbare vergadering van juni zal gehouden worden op maandag de 19e. Iedereen is daar zoals altijd welkom.

T. Roos-Venema

Centenploeg tijdens Eerste Wereldoorlog noodzakelijke bijverdienste

**1914-1918:
De Vries: "Ook
mirakels veel lol
gehad."**

Nederland was neutraal tijdens de Eerste Wereldoorlog, en daarom was er van oorlogsgeweld weinig te merken. Maar de indirecte gevolgen waren niettemin groot. Massale werkeloosheid en schaarste waren aan de orde van de dag in de periode 1914-1918. Ook bij Crescendo werd de crisis gevoeld. Het was armoe troef, en dat maakte de mensen creatief.

De centenploeg.

aangelegenheid, want kolen waren er nauwelijks en dus kon de kachel zelden of nooit branden.

Centenploeg

Om wat bij te verdienen, verenigden sommige muzikanten, waaronder leden van Crescendo, zich in zogeheten centenploegen. Dit waren groepjes muzikale mannen die spelend de omgeving rondtrokken en in ruil voor hun openluchtconcerten wat geld vroegen. De bevolking was al voor de oorlog vertrouwd geraakt met dit verschijnsel, want voor 1914 kwamen er zelfs kleine groepen muzikanten uit Duitsland om hier te spelen en geld in te zamelen. Ook straatartiesten als accordeonisten zag je veel in die tijd.

Ook de legendarische Toon de Vries uit Zaandijk, van 1911 tot 1937

dirigent van Crescendo, was lid van zo'n centenploeg. Daarbij moet worden opgemerkt dat hij wel betaald werd voor zijn diensten bij Crescendo en een aantal andere orkesten, maar dat hij daarvan bij lange na niet kon rondkomen.

Veel lol

In een interview dat op woensdag 12 juni 1963 in dagblad De Typhoon werd gepubliceerd, vertelt De Vries, toen al 81 jaar oud: "Tijdens de Eerste Wereldoorlog was ik werkeloos. Ik verdiende geen cent. Ik heb toen met een paar muzikanten een clubje opgericht. Daarmee speelde ik op het strand in Egmond aan Zee, Wijk aan Zee en Zandvoort. We speelden marsen en walsen. We haalden er heel wat centen mee op. 's Avonds zagen onze vingers blauw van het tellen. We speelden ook op kermissen. Mirakels veel lol gehad. We gingen op de fiets hoor. Grote trom op de rug en zo. Het was een mooi spul bij elkaar. Ze waren allemaal aan elkaar gewaagd."

Niels Kraaier

Met medewerking van Piet Klees, Michel Smit en Wim Smit

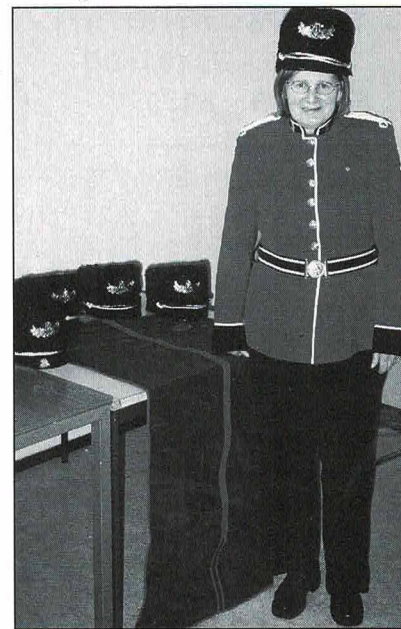
Drumband De Reef in het nieuw

Voor een bedrag van f 3.500 stond deze keer drumband De Reef als enige Westzaanse vereniging op de driemaandelijke uitkeringslijst van het Schipholfonds. Onze plaatselijke trots was aan nieuwe uniformen toe en dit bedrag is een uitkomst, want anders moet men jaren zuinig aan doen en iedere financiële kruimel opvegen om het doel te bereiken.

Dit zijn de woorden van voorzitter Maarten Poulain die vertelde dat voor dat bedrag ook nog kolbakken konden worden aangeschaft en speciale tassen om de nieuwe aanwinsten te beschermen. In de organisatie is een belangrijke verandering opgetreden, daar instructeur Teun van Unen de club heeft verlaten. De repetitieavond moest worden verschoven van de vrijdag naar de woensdagavond in verband met de aanstelling van Klazien Koopman als nieuwe instructeur. De oefentijd blijft van 19.00 tot 22.00 uur in clublokaal De Tromhoek op het sportterrein aan het Zuideinde.

Oproep nieuwe leden

Nieuwe leden zijn altijd welkom en de voorzitter nodigt een ieder uit om tijdens de oefeningen eens te komen luisteren. Ook via muzieklessen op scholen hopen de Reefbestuurders nieuwe leden te kunnen begroeten. Momenteel loopt er een cursus bij de school De Dijk en ook zijn er contacten met Kroosduiker Zuid. Deze lessen worden door de drumband gefinancierd.

Ingrid Koopal showt de nieuwe outfit.

Denderend feest op de vijfde mei

Na een teleurstellende Koninginnedag werd op de vijfde mei revanche genomen. Een geweldig succes dat geheel afstraalt op de inzet en initiatieven van de commissie Volksfeesten van de WG. Er stonden in en rondom de Torenstraat ruim vijftig kramen en dat was een record. Vooral de jeugd kwam duidelijk aan haar trekken met een aantal attracties op het schoolplein van Kroosduiker-Noord, terwijl de brandweer de show stal, daar een echte brand kon worden geblust. Verdienstelijke ouderen vierden hun bevrijdingsdag in het Reght Huys, waar vier zilveren Westzaan-speldragers aan de eerder verkozen verdienstelijke Westzaners werden toegevoegd. Alle details van het gebeuren vindt u in het juninummer. Dat is tevens het laatste nummer voor het zomerreces.

Huldeblijk en afscheid in jaarvergadering WG

De in alle rust in hotel De Prins verlopen jaarvergadering van de Westzaanse Gemeenschap telde twee hoogtepunten. Op de eerste plaats het vreugdevolle moment dat Marjan Sikkes tot lid van verdienste van de WG werd benoemd, waarbij zij een oorkonde in ontvangst mocht nemen. Het was een vervolg op begin januari toen zij via het Geertje Visser-Schoenfonds tot Westzener van het jaar 1999 werd benoemd. Voorzitter Klaas Boekhoudt, die haar uitgebreide staat van dienst beschreef, moest ook afscheid nemen van Mario Kinket en Ger Kortstra, die respectievelijk Westzaan voor Castricum en Zaandam vervuilen.

In het juninummer van De Wessaner treft u nadere gegevens aan over de jaarvergadering met o.a. benoemingen en mutaties. Wat het laatste betreft nogal veel,

Marjan Sikkes als lid van verdienste.

daar Fred Eerenberg heeft aangekondigd dat hij zich wegens drukke

werkzaamheden uit de meeste verenigingen moet terugtrekken.

Roda verheugd over steun Westzaanse Gemeenschap

Hoewel er nog geen duidelijkheid is over de locatie van de sportvoorzieningen in het westelijk deel van Zaanstad (Westzaan, Assendelft en Krommenie) was de jaarvergadering van Roda zeer content met het feit dat de Westzaanse Gemeenschap via het Dorpscontact aan het gemeentebestuur kenbaar maakte dat Roda moet blijven op de plek waar het zit.

Het gevoerde bestuursbeleid kreeg de goedkeuring van de vergadering. Kern hiervan is ledengroei, investeren in jeugdcommissie-bezetting, sportieve prestaties en verbetering van het complex. Alhoewel nog niet alle plannen zijn gerealiseerd liggen de meeste goed op koers. Zo zijn de Rodianen nog enkele jeugdleden verwijderd van de tweehonderd. Met de financiën gaat het minder. Al enkele jaren worstelt men met een tekort van f 1.500 en nu de bondsafdracht met eenzelfde bedrag werd verhoogd, was aan contributieverhoging niet te ontkomen. Ook al omdat gereserveerd moet worden voor groot onderhoud. De vergadering had begrip voor de situatie, zodat de verhoging een feit werd. Gerrit Jan Kat werd als bestuurslid herkozen. Men gaat op zoek naar een nieuwe secretaris, daar Marja de Graaf zich niet herkiesbaar stelde. Wies Smit en Joris Theewis werden gehuldigd als topscoorders van het zaalseizoen en Roda 3 en 4 voor de geleverde prestaties.

OBM Wetenswaardigheden

Veilig barbecuen

De eerste week in mei was een zomerse week. Een week met veel vrije dagen en vakantie, dus ook veel tijd om te barbecuen. Is barbecuen een feest? Om van het barbecuen een feest te maken, dient men een aantal regels in acht te nemen. Let er bij de keuze van de barbecue op dat deze stabiel is. Indien u als aanmaakmiddel blokjes kiest, is dit een goed doseermiddel en met een lucifer eenvoudig aan te steken. De opstelplaats moet altijd een vlakke ondergrond zijn en het liefst van steen. Als u het houtskoolvuur aanmaakt, gebruik dan een schone barbecue en zorg er voor dat kleine kinderen er niet bij kunnen komen.

- Leg een laag droge houtskoolbriketten op het vuurrooster
- In of op de brikettes legt u de aanmaakblokjes

- De overige brikettes stapelt u rond de aanmaakblokjes
 - Als u de aanmaakblokjes aansteekt, gebruik dan bij voorkeur een lange lucifer
- Feestelijk wordt het als het hele houtskoolvuur gloeit, dus niet meer vlamt. Op dit moment is de barbecue klaar om gebruikt te worden. Oh ja, om brandwonden te voorkomen, is het raadzaam geen licht vlamvattende kleding te dragen. Ook dienen kleine kinderen buiten het bereik van de barbecue te blijven. Een opstelling op een veilige plek is dus aan te raden. Dit zelfde geldt voor honden en katten, zorg ervoor dat ze buiten het bereik van het vuur blijven. En een brandblusser of emmer schoon water in de nabijheid kan bij calamiteiten uitkomst bieden. Voor nadere informatie en documentatie kunt u terecht op het kantoor van de OBM.

Bezwaar maken (1)

Iedere huurder heeft het recht bezwaar te maken tegen de huurverhoging. Bijvoorbeeld als het huurverhogingspercentage meer dan 3,8% bedraagt, het huurverhogingsvoorstel onjuistheden bevat, de woning ernstige onderhoudsgebreken vertoont, of als de huur boven de maximaal toegestane huurprijsgrens ligt (in de laatste twee gevallen kunt u zelfs huurverlaging aanvragen). Hoe gaat bezwaar maken in zijn werk?

Als u bezwaar wilt maken tegen de huurverhoging, kunt u een bezwaarschrift opstellen. U kunt hiervoor gebruik maken van een standaardformulier, dat verkrijgbaar is bij het secretariaat van de huurcommissie en soms bij uw verhuurder. Als de verhuurder de huurverhoging heeft aangezegd met het formulier 2.2103.A, kunt u uw bezwaren op de achterkant hiervan noteren en het formulier als bezwaarschrift terugsturen. U moet uw bezwaren duidelijk omschrijven. Bij onderhoudsklachten kunt u alleen die klachten opvoeren die u al eerder bij de verhuurder hebt gemeld. Vraag desnoods hulp van uw huurdersorganisatie. Lever het bezwaarschrift uiterlijk 6 weken na 1 juli (dus vóór 12 augustus) in bij de verhuurder en vraag om een ontvangstbewijs.

Als de verhuurder niet van plan is aan uw klachten tergemoot te komen, kan hij uw bezwaarschrift, aangevuld met zijn commentaar, vóór 23 september inleveren bij de huurcommissie met het verzoek het geschil in behandeling te nemen. Doet de verhuurder dit niet, dan hoeft u de huurverhoging niet te betalen.

Als u de huurverhoging niet betaalt en ook geen bezwaar maakt, kan de verhuurder bij de huurcommissie een zogeheten rappelprocedure beginnen. Ook dat moet vóór 23 september. De huurcommissie stelt u vervolgens in de gelegenheid alsnog binnen zes weken een bezwaarschrift in te dienen. Reageert u daar niet op, dan moet u de huurverhoging met terugwerkende kracht betalen.

(wordt vervolgd)

Een sprint die ruim 370 gulden opleverde

Tini Dresselhuizen was deze keer de gelukkige die was uitgeloot om binnen één minuut door de Coöp te rennen om haar kar te vullen met de boodschappen van alledag. Het werd een succesvolle sprint, want toen de chronometer was stilgezet kon cassière Sabine Bloemberg f 371,85 aftikken en dat was een leuke binnenkomer.

In afwachting bij de kassa. In het midden manager Ruud van Egdom.

In de voorbespreking zette plaatselijk manager Ruud van Egdom de regels op een rijtje, van het gaat duidelijk om gezinsboodschappen. Zo viel een hogedrukreiniger, die voor een kleine 400 gulden in de aanbieding stond daar duidelijk buiten. Toch werd het geen gemakkelijke opdracht, want het was vrijdagmiddag en de winkel was vol met wekeindklanten. Maar zij werd tijdens haar race gesteund door jonge familieleden die de weg vrij hielden, zodat de tijdrif op succesvolle wijze kon worden volbracht. Toch moest Tini Dresselhuizen de volgende dag al weer naar de winkel, want in de haast vergeet je toch nog een aantal spullen die je voor je gewone huishouden nodig hebt.

Weekeinddiensten voor artsen

Huisartsengroep De Banne

Assendelft	J. Blakenburg, G.A. Cleyndert, E. van Nieuwkoop en H. Westerbeek
Westzaan	J.H. de Heiden en R.M. van Beest
Koog aan de Zaan	J. Brendeke, B.W.E. van der Meer en G. Kimsma
Zaandijk	E. Coester-Stolp en C. Heijmans

De dienstdoende huisarts (uitsluitend te consulteren in spoedgevallen) is van vrijdag 17.00 uur tot maandag 8.00 uur te bereiken op alarmnummer 075 - 670 17 01

Apotheken:

2 t/m 8 juni: Rosariumplein 15, Krommenie
(24 uur: Bakker, Zuiderkerkstraat 3, Zaandam)
9 t/m 11 juni: Dorpsstraat 448, Assendelft
(24 uur: Dodonaesstraat 16, Zaandam)
12 t/m 15 juni: Zandweg 4, Wormer (ook 24 uur)
16 t/m 22 juni: Raadhuisstraat 19, Koog aan de Zaan
(24 uur: Zuideinde 80, Oostzaan)
23 t/m 29 juni: Noorderhoofdstraat 23, Krommenie
(24 uur: Zuiddijk 42, Zaandam)
30 juni t/m 6 juli: Molenwerf 9, Koog aan de Zaan (ook 24 uur)

Kerkdiensten

Doopsgezinde Gemeente

Lagedijk 34 Koog aan de Zaan
(alle diensten beginnen om 10.00 uur)
04 juni ds C. van Duin
11 juni zr N. van 't Hoff (in Westzaan)
18 juni ds Berusewitz
25 juni ds L. Brussée-van der Zee

Chr. Geref. Kerk

J.J. Allanstraat 185
01 juni 9.30 uur evang. Van Noord
04 juni 9.30 en 16.30 uur
ds A.J. Otter
11 juni 9.30 uur ds A. Bijkerk
16.30 uur ds G.M. Bijkerk
12 juni 9.30 uur ds G.M. Brandsma
18 juni 9.30 uur ds M. Vlietstra
16.30 uur ds G.M. Bijkerk
25 juni 9.30 en 16.30 uur
ds H. Korving

Hervormde Geref. Federatie

(alle diensten beginnen om 10.00 uur)
01 juni ds A. Gilles (Hemelvaart)
04 juni ds J. Brinkman
11 juni ds A. Gilles (Dienst van Schrift en Tafel)
18 en 25 juni ds A. Gilles

Gereformeerde Gemeente

J.J. Allanstraat 463
01, 04, 11, 18 en 25 juni 10.00 en
15.30 uur Leesdienst
07 juni 19.30 uur ds W. Visser
12 juni 10.00 uur Leesdienst
21 juni 19.30 uur ds C. van Krimpen

Mooie bazaropbrengst

De bazar van de Hervormde Gereformeerde Federatie heeft f 17.265 opgebracht. Een goede opsteker voor de restauratiecommissie die hiermee een flinke start maakte. Daar alle prijzen op nummer en naam waren gesteld, kunnen wij hier volstaan met vermelding van de opbrengst.

Hogere opbrengst collecte

De opbrengst van de collecte ten bate van de Nederlandse Hartstichting was f 5.203,13 en dat is f 150,- meer dan in 1999, ondanks dat er dit jaar werd overgestapt van de gebruikelijke intekenlijsten naar collectebussen.

Colofon

Redactie/secretariaat:

Jaap de Boer, L. Meliszstraat 33,
1551 BM Westzaan
telefoon/fax: 075-628 56 14

Voor advertenties:

Jan van der Weiden, Weiver 36
telefoon/fax: 075- 628 01 78

Administratie:

Aad Vet, Burg. Versteegenstraat 76

Bankrelatie:

Rabobank Westzaan
Rekeningnummer: 37.01.23.506
Gironummer v.d. bank: 355379

Tekstverwerking: Jannie Kuijper
Marian van der Worp

Medewerker: Will Kastelein
Tjakko Bos
Jaap Vloon

Fotografie: Rob de Jong
Lex Nooij

Druk: Aljo Druk & Print
Opmaak: Wil van 't Veer

e-mail: Wessaner @ rocketmail.com

Rob de Jong tijdelijk uitgeschakeld

Onze fotograaf Rob de Jong is door een operatie tijdelijk uitgeschakeld. Zijn taak wordt waargenomen door Lex Nooij, Gruttostraat 5, Westzaan. Het technische voorwerk wordt overgenomen door Jaap Vloon.

Attentie kopij

In de maand juli verschijnt er geen Wessaner. Dat betekent dat mededelingen voor juli en augustus vóór 1 juni op het adres Lambert Meliszstraat 33 moeten worden bezorgd. De verschijningsdata zijn: vrijdag 23 juni en vrijdag 18 augustus.

Snelle beterschap voor Rob!

